

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123302789
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6123302789.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: 365.bank, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpeného advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 850 386, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., C. XXX/X, o zaplatenie 24.594,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 20Csp/56/2023-203 zo dňa 22.10.2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi

- istinu 24.594,58 €,

- úroky 1.945,73 €,

- úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 24.594,58 € od 18.1.2022 do zaplatenia,

- náklady spojené s uplatnením pohľadávky 5,45 €,

všetko do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie skonštatoval, že žalobou doručenu súdu (pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica ako návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní) 14.4.2023 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu uvedenú vo výroku rozsudku, pričom náklady spojené s uplatnením pohľadávky si uplatnil až vo výške 36 €, spolu s náhradou trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 29.400 €. Žalovaný mal túto sumu (= istina) vrátiť a zaplatiť aj ďalšie dojednané plnenia (úroky, poplatky), avšak svoj záväzok riadne neplnil. Úver bol z tohto dôvodu vyhlásený za predčasne splatný.

3. Okresný súd Dunajská Streda vo svojom prvom rozsudku z 9.11.2023 rozhodol tak, že žalobe vyhovel (výrok I.) s výnimkou nároku žalobcu na náklady spojené s uplatnením pohľadávky, kde žalobu v časti nad sumu 5,45 € (t.j. v sume 30,55 €) zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal tiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.). Rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že po preskúmaní danej spotrebiteľskej zmluvy nezistil žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a neboli dané ani zákonné predpoklady pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s tým, že žalobca postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou aj pri skúmaní bonity žalovanej. Súd potom žalobcovi priznal nárok na plnenia uplatnené

žalobou, ktoré predstavujú nesplatenú časť istiny a príslušenstva úveru po započítaní uhradených platieb a tiež zákonné úroky z omeškania z dlžnej istiny, pričom jediným nárokom, ktorý súd žalobcovi nepriznal boli náklady na uplatnenie pohľadávky vo výške presahujúcej 5,45 eur, nakoľko v ostatnom rozsahu ich žalobca nepreukázal.

4. Prvoinštančný súd poukázal tiež na následné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave o odvolaní žalovanej, keď Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. (v časti vyhovenia žalobe) a III. (v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania) zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Po vysporiadaní sa s ostatnými odvolacími námietkami žalovaného (a ich vyhodnotení ako nedôvodné) uzavrel, že z rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých faktov a úvah dospel k záveru, že žalobca pri skúmaní bonity (schopnosti splácať spotrebiteľský úver) postupoval s odbornou starostlivosťou.

5. Okresný súd Dunajská Streda po vrátení veci odvolacím súdom nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnil len zástupca žalobcu. Ten uviedol, že predmetným úverom boli pokryté všetky úvery žalovaného (teda aj úver so splátkou 105 € mesačne, na listine „dáta dopytu“ v poradí piaty) s výnimkou posledného (pozri ďalej); v ostatnom poukázal na svoje skoršie písomné podania a tiež na § 7 ods. 20 a nasl. ZSÚ, ktoré veriteľovi ukladajú, ako má postupovať s informáciami, ktoré získa od spotrebiteľa, pričom tieto povinnosti žalobca dodržal. Z ods. 24 cit. ust., týkajúceho sa refinančných úverov, však vyslovene vyplýva, že ust. predchádzajúcich odsekov sa pri tomto type úveru nezohľadňujú, pokiaľ ide o písm. a/ odseku 24 za poslednou čiarkou. V danom prípade „výrazné prevýšenie súčtu zostávajúcich výšok ostatných úverov“ upravuje opatrenie Národnej banky Slovenska (NBS), ktoré bolo založené do spisu a z ktorého vyplýva, že k výraznému prevýšeniu nedošlo. Pôvodné splátky všetkých refinancovaných úverov žalovaného predstavovali spolu 492 €, po refinancovaní 422,73 € (bez poistenia 387,45 €), čiže je zrejmé, že žalobca poskytnutím úveru znížil úverové zaťaženie žalovaného.

6. Z listiny „dáta dopytu,“ ktorú si zabezpečil žalobca na zistenie bonity žalovaného pred poskytnutím refinančného spotrebiteľského úveru, vyplýva, že žalovaný v čase skúmania mal celkom šesť úverov v celkovej sume 53.483 € s mesačnými splátkami spolu 691 €. Závazkov žalovaného, ktoré mali byť splatené uzavretím predmetnej úverovej zmluvy, bolo celkom päť (čo uviedol aj žalobca a žalovaný to nepoprel) a ich suma predstavovala spolu 28.012 €. Žalovanému zostal „aktívny“ ešte úver so zostatkom 25.406 € a mesačnou splátkou 199 € (posledný úver uvedený v listine). Žalovaný tak mal po poskytnutí refinančného úveru (ktorého splátka predstavovala vrátane poistenia 422,73 € mesačne) na oboch úveroch splácať spolu 621,73 € mesačne.

7. Prvoinštančný súd poukázal na znenie ust. § 7 ods. 20 až 24 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 3.11.2017 t.j. ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy (ďalej aj len ZoSÚ), tiež na opatrenie NBS č. 10/2017 zo 14.11.2017 (ktoré síce bolo vydané až po uzavretí predmetnej úverovej zmluvy, avšak len s odstupom 11 dní, preto mal za účelné naň prihliadnuť), ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti veriteľa splácať spotrebiteľský úver. V zmysle § 4 ods. 1 tohto opatrenia sa na účely § 7 ods. 24 a 31 ZSÚ za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných alebo navýšených úverov považuje prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt: a/ suma 2.000 €, b/ suma zodpovedajúca 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie, alebo navýšených spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie.

8. Z vykonaného dokazovania podľa prvoinštančného súdu vyplýva, že predmetným úverom, poskytnutým vo výške 29.400 €, bolo refinancovaných 5 úverov žalovaného v zostávajúcej výške spolu 28.012 €. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje 1.388 €. Na účely zistenia, či výška nového (refinančného) úveru „výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov“ - a teda či žalobca bol povinný pred poskytnutím refinančného úveru dodržať ustanovenia § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ alebo nie (viď vyššie cit. § 7 ods. 24) - súd prihliadol na cit. ust. opatrenia NBS, pričom zistil, že rozdiel medzi výškou refinančného úveru a súčtom zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov (rovnajúci sa sume 1.388 €) nedosahuje ani sumu 2.000 € (písm. a/), ani 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov (t.j. 5% z 28.012,- €; písm. b/), predstavujúcich sumu 1.400,6 €, pričom rozhodujúca je nižšia z týchto súm.

9. Výška žalobcom poskytnutého refinančného úveru teda výrazne neprevýšila súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov (1.388 € je menej ako 1.400,60 €). Z tohto dôvodu žalobca nebol pred poskytnutím refinančného úveru povinný postupovať podľa § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ. Navyše žalovanému po poskytnutí refinančného úveru celková suma splátok klesla zo 691 € (za 6 úverov) na 621,73 € mesačne (za 2 úvery).

10. Vchádzajúc z uvedených zistení bol prvoinštančný súd názoru, že žalobca pri zisťovaní bonity žalovaného nepostupoval v rozpore s prísl. cit. ustanoveniami ZoSÚ, čo by viedlo či už k nemožnosti jednorazovo zosplatiť úver alebo k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže úverová zmluva neobsahuje žiadne nedostatky a s ostatnými námietkami žalovaného sa už súd (aj odvolací) vysporiadal, žalobca má nárok na plnenia uplatnené žalobou s výnimkou nároku na náhradu nákladov nad sumu 5,45 €, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté (výrok II. predchádzajúceho rozsudku).

11. O nároku na náhradu trov konania (vrátane trov odvolacieho) rozhodol prvoinštančný súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

12. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala odvolanie žalovaná, pričom uplatnila odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa písm. f) tohto ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa písm. h) tohto ustanovenia, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom poukázala tiež na ust. § 366 CSP a domáhala sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a žalobu zamietol v celom rozsahu.

13. Podľa odvolateľky rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený skutkový stav, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil, interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom odklon nie je nijako odôvodnený. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR III.ÚS 79/02, I.ÚS 407/2010, IV.ÚS 77/02, I.ÚS 402/08. Odvolateľka tiež všeobecne namietala, že súd sa nevysporiadal s každou (zrejme námietkou), riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrálne rozhodnutie a žalovaná má právo na spravodlivý súdny proces. Súd tiež dospel k nesprávnym zisteniam.

14. Ako prvé odvolateľka vecne namietala, že žalobca pred poskytnutím úveru neoveril riadne jej bonitu, pričom súd sa s touto námietkou riadne nezaoberal a riadne ju neodôvodnil. Žalovaná má za to, že žalobca riadne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ neoveril jej bonitu, mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje úver, výšku úveru, príjem spotrebiteľa, prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Podľa odvolateľky veriteľ musí analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Deklarovaný a žalobcom akceptovaný príjem žalovanej zo zamestnania bol 600,- eur. V rámci rozhodovania mala banka k dispozícii kompletne informácie o úverových záväzkoch žiadateľky zo spoločného registra bankových informácií. Z toho je vidieť, že žalovaná v čase schvaľovania mala ďalšie popísané úvery. Žalobca síce vo vyjadrení píše, že žalovanej úver poskytol na refinancovanie úverov v celkovej výške 28.012,22 eur, čo však neboli všetky žalovanej úvery, zostali jej splatiť ešte dva úvery a to úver vo výške 29.457,- eur, mesačná splátka 199,- eur a druhý vo výške 5.000,- eur, mesačná splátka 105,- eur. Žalovaná mala čistý príjem zo zamestnania 600,- eur v čase posudzovania bonity. Už aj podľa sedliackeho rozumu vidieť, že pri takomto príjme jej nemal byť schválený tento úver, nakoľko po odrátaní životného minima jej neostávalo ani na úhradu tohto nového úveru, ani na ostatné dva úvery. Na tento poskytnutý úver mala mesačnú splátku 422,73 eur, čo po odrátaní z jej príjmu 600,- eur sa rovná sume 177,27 eur. Ostatné splátky dvoch úverov boli 199,- eur a 105,- eur, z čoho vidieť, že žalovanej by zostala suma po uhradení splátky 177,27 eur, a to ešte nie sú zohľadnené 2 splátky úverov, výdavky na byt, stravu a ďalšie. Tak žalovanej nezostávalo ani životné minimum. Žalobca teda riadne neoveril jej bonitu. Ak by žalobca dôsledne skúmal bonitu, tak by určite žalovanej úver neschválil, nakoľko nemala dostatočný príjem. Žalovaná si brala úvery, lebo nemala z čoho žiť a ani splácať úvery. Žalobca tým hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti v zmysle § 7 ods.

1 ZoSÚ, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti označila rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/2/2019-106 z 27.11.2019 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016. Má za to, že v dôsledku nedodržania bonity klienta je úver bezúročný a bezpoplatkový. Poukázala tiež na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13Csp/96/2020 zo dňa 15.6.2021 a Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/117/2017 zo dňa 19.11.2017 (ktoré sa ale podľa odvolateľkou citovaných častí netýkali refinančného úveru).

15. Ako ďalšie odvolateľka namietala neplatné zosplatenie úveru, pričom argumentovala tým, že pri zosplatení úveru musí byť dodržaný § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keď zákonodarca vyžaduje 2 úkony, 1. výzva v zmysle § 53 ods. 9 OZ a 2. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobca predložil doklady, a to Upozornenie – výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 21.12.2021, doručenkou k tejto výzve, ktorá nie je čitateľná, podpis na doručenke nie je žalovanej, dátum sa nedá ani poriadne prečítať a pečiatka pošty je nečitateľná. Okrem toho predložil aj doklad Podací hárok. Takáto výzva žalovanej doručená nebola, žalovaná nič neprevzala ani nepodpísala. List videla prvýkrát, keď jej prišli papiere zo súdu spolu s platobným rozkazom. K druhému listu Výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 17.1.2022 priložil žalobca podací hárok, tento je podľa odvolateľky neplatný z dôvodu, že neobsahuje pečiatku pošty ani podpis zamestnanca pošty a identifikáciu toho, čo bolo posielané, neuvádza. Na obálke takéto údaje sa nenachádzajú. Doklad, čo predložil žalobca, nepreukazuje, že žalovanej to bolo doručené a nachádzal sa tam ten list. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/84/2018 z 3.6.2018, z ktorého citovala vyjadrenie odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal s námietkou, že žalobca nepreukázal, čo bolo posielané v obálkach s daným datovaním s tým, že žalovaná namietala, že na doručenke nie je jej podpis.

16. V poslednej časti odvolania žalovaná namietala tiež premlčanie s tým, že nezaplatila splátku dňa 20.7.2019, odvtedy jej začala bežať 3-ročná premlčacia lehota, ktorá uplynula 20.7.2022 a žalobca podal žalobu 14.4.2023, teda po 3-ročnej premlčacej lehote.

17. Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovanej predložil písomné vyjadrenie, ktorým sa domáhal, aby Krajský súd v Trnave napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Žalobca poukázal na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení vytkol súdu prvej inštancie iba to, že sa v odôvodnení náležite nevysporiadal s otázkou skúmania bonity žalovanej, pričom vo vzťahu k ostatným námietkam žalovanej (premlčanie, neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) považoval závery prvoinštančného súdu za správne.

19. Pri vrátení veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že žalobca postupoval pri skúmaní bonity žalovanej v súlade so ZoSÚ, keď vychádzal zo skutočnosti, že žalovanej bol poskytnutý refinančný úver a preto v súlade s § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ žalobca nebol pri skúmaní bonity povinný postupovať podľa § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ, pričom prihliadol na to, že poskytnutím refinančného úveru žalobca vo výraznej miere znížil celkové úverové zaťaženie žalovanej a zlepšil jej ekonomickú situáciu. S poukazom na opatrenie NBS č. 10/2017 žalobca uviedol, že pred poskytnutím úveru overil úverovú zaťaženosť žalovanej v Spoločnom registri bankových informácií. Pokračoval, že v štandardných prípadoch je veriteľ v rámci skúmania bonity spotrebiteľa povinný zistiť a prihliadnúť na všetky položky vymenované v § 7 ods. 20 ZoSÚ, pričom spotrebiteľ bude spĺňať podmienky pre poskytnutie úveru spravidla vtedy, ak mu z jeho čistého príjmu zostane po odrátaní výdavkov na splátku poskytnutého úveru a plátky iných existujúcich úverov dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie základných životných potrieb, t.j. suma zodpovedajúca aspoň životnému minimu. Z uvedeného však existuje zákonná výnimka upravená v § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ týkajúca sa poskytovania refinančných úverov. Podľa tohto ustanovenia sa ust. § 7 ods. 19 až 23 nevzťahujú na spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov poskytnutých podľa ZoSÚ, ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Inak povedané, v prípade refinančného úveru, ktorý spĺňa uvedené zákonné kritériá, veriteľ nemusí postupovať v zmysle § 7 ods. 20 ZoSÚ a teda ani skúmať a vzájomne pomerovať príjmy a výdavky spotrebiteľa s prihliadnutím na aktuálne sumy životného minima. Účelom refinančných úverov je totiž znížiť celkové úverové zaťaženie spotrebiteľa, zbaviť ho predchádzajúcich úverov a nahradiť ich novým, výhodnejším úverom. Bolo by nežiadúce vylúčiť poskytovanie takýchto

úverov, ktoré z ekonomického hľadiska pomáhajú spotrebiteľovi, ako aj krajne nespravodlivé veriteľa za poskytnutie obdobného úveru sankcionovať. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.10.2024 č.k. 6CoCsp/32/2024, z ktorého okrem iného citoval, že žalovanému bol poskytnutý refinančný úver, preto v zmysle § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ nebol povinný skúmať bonitu žalovaného a postupovať v zmysle § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ.

20. Čo sa rozumie pod výrazným prevyšovaním súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov, podrobne definuje opatrenie NBS v § 4 ods. 1. Súčet refinancovaných úverov žalovanej špecifikovaný v čl. 2.3. zmluvy o úvere predstavuje spolu sumu 28.012,22 eur. Rozdiel medzi poskytnutým úverom (29.400,- eur) a refinancovanými záväzkami (28.012,22 eur) vo výške 1.387,78 eur neprevyšuje sumu 2.000,- eur a ani 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov v zmysle opatrenia NBS. Rozdiel 1.387,78 eur = 4,7%, t.j. menej ako 5%, ako aj 2.000,- eur tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odsekoch 18 a 19 napadnutého rozsudku. Na žalobcu sa teda vzťahovala zákonná výnimka upravená v § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ. Pre úplnosť žalobca dodal, že do uzavretia predmetnej zmluvy o úvere tvoril súčet mesačných splátok žalovanej na refinancované úvery 492,- Eur, ktoré úvery boli v celom rozsahu z poskytnutých prostriedkov splatené a nahradené jedným, výhodnejším úverom s výškou mesačnej splátky 387,45 Eur. Je tak evidentné, že poskytnutím refinančného úveru žalobca pomohol žalovanej, keď výrazným spôsobom znížil jej celkové úverové zaťaženie a mesačné náklady na splátky úverov, za čo nemôže byť ad absurdum sankcionovaný.

21. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

22. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

23. Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu ako veriteľa proti žalovanej ako dlžníčke a spotrebiteľke na zaplatenie žalovanej sumy 24.594,58 eur aj s príslušenstvom, z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami dňa 3.11.2017.

24. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný ako rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť naplnenie odvolateľkou uplatnených odvolacích dôvodov tak, ako boli obsiahnuté vo vyššie popísanom odvolaní, so zameraním na posúdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovanej pred uzavretím predmetného úveru, k účinnosti zosplatenia úveru a k premlčaniu žalovaného nároku.

25. Žalovaná v podanom odvolaní, rovnako ako vo svojom predchádzajúcom, namietala premlčanie žalobou uplatneného nároku, s ktorou námietkou sa už odvolací súd vysporiadal vo svojom predchádzajúcom uznesení 24CoCsp/14/2024-181 zo dňa 26.6.2024, pričom nevidel dôvod odkloniť sa od svojich tam v uvedenom rozsudku obsiahnutých názorov na otázku premlčania. Odvolací súd preto k otázke premlčania žalobou uplatneného nároku opätovne uvádza nasledovné.

26. Žalovaná v podanom odvolaní namieta, premlčanie žalobou uplatneného nároku s tým, že nezaplatila splátku dňa 20.7.2019, odkedy začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 20.7.2022 a keďže žaloba bola podaná dňa 14.4.2023, stalo sa tak po trojročnej premlčacej lehote.

27. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

29. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

30. V zmysle § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najneskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

31. Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

32. Premlčacia doba je časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 OZ. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a cit. ust. § 101 OZ upravuje všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Občiansky zákonník tiež stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby, za ktorý sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je momentom, kedy je dlžník povinný záväzok splniť. Splatnosť úverovej pohľadávky žalobcu je daná predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, v ktorej si žalobca so žalovanou dohodli plnenie v splátkach s oprávnením banky pre prípad neuhradenia splatných peňažných záväzkov v termíne, vyhlásiť úver za splatný.

33. Podľa záverov NS SR v uznesení z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020, ktoré bolo publikované ako judikát pod R 29/2023, podľa § 103 OZ plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvýšeného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 OZ (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.

34. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na to, že splátku nezaplatila už 20.07.2019, odkedy podľa nej začala plynúť premlčacia lehota, ktorá uplynula 20.7.2022 (teda pred podaním žaloby) z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nevyužil svoje právo (nie povinnosť) v zmysle cit. § 565 OZ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, z titulu nezaplatenia tejto splátky (ani následných nezaplatených do 20.12.2019). Dlh bol zosplatnený až pre nesplnenie splátky z 20.8.2021 a k zosplatneniu došlo 17.1.2022, teda aj pred premlčaním nezaplatených splátok splatných od 20.07.2019 do 20.12.2019.

35. Pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku prvoinštančný súd v pôvodnom rozsudku postupoval správne v súlade s citovanou ustálenou rozhodovacou praxou NS SR. Žalovaná uhradila poslednú splátku (resp. jej časť) 20.7.2021, výzva pred zosplatnením bola žalobcom vyhotovená 21.12.2021. Splátkou, pre ktorú žalobca úver zosplatnil, tak bola splátka splatná (z ktorej žalovaný už neuhradil ani časť; podľa aktuálneho stavu úveru totiž žalobca predtým akceptoval aj čiastočné úhrady s tým, že zvyšok splátky bol splatený neskôr ako v deň splatnosti); premlčacia doba celého zvyšku nezaplateného dlhu začala v zmysle cit. rozhodnutia NS SR plynúť po uplynutí ďalších troch mesiacov od splatnosti tejto splátky, t.j. dňa 20.11.2021, a uplynula by 20.11.2024 (§ 101 OZ). Žaloba podaná 14.4.2023, bola potom podaná včas a žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný.

36. Žalovaná v podanom odvolaní opätovne ako vo svojom predchádzajúcom namieta aj neplatnosť zosplatnenia úveru v podstate s odôvodnením, že zosplatnenie je neplatné, keďže výzva v zmysle §

53 ods. 9 OZ zo dňa 21.12.2021 a ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 17.1.2022 jej neboli preukázateľne doručené.

37. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva správnosť záverov súdu prvej inštancie uvedených v ods. 14 predchádzajúceho rozsudku, podľa ktorého žalovanej žalobca zaslal výzvu z 21.12.2021 v zmysle § 53 ods. 9 OZ, v ktorej ju upozornil, že k tomuto dňu je jej pohľadávka v celkovej výške 3.290,50 eur viac ako tri mesiace po lehote splatnosti, a v prípade jej neuhradenia do 15 dní od doručenia výzvy, je žalobca oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný (úver zosplatniť). Žalobca podal výzvu na pošte dňa 22.12.2021 pod podacím číslom D. (podací hárok na č.l. 22 rub). Na webovom sídle Slovenskej pošty a.s. je možné podľa tohto čísla zistiť, že zásielka bola dňa 27.12.2021 doručená; podľa doručky na č.l. 17 spisu ju v tento deň prevzala oprávnená osoba. Keďže žalovaná nepreukázala (ani na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhol žiadne dôkazy), že by touto osobou nebol ona sama, súd nemal dôvod pochybovať o tom, že ju skutočne prevzala.

38. Správne boli tiež závery prvoinštančného súdu v ods. 15 odôvodnenia v poradí prvého rozsudku, že listom zo 17.1.2022 žalobca k tomuto dňu úver zosplatnil. Žalobca podal list na pošte dňa 18.1.2022 pod podacím číslom E. (podací hárok na č.l. 26 spisu). Na webovom sídle Slovenskej pošty a.s. je možné podľa tohto čísla zistiť, že zásielka bola dňa 20.1.2022 doručená; podľa doručky na č.l. 17 spisu ju v tento deň prevzala oprávnená osoba. Keďže žalovaná nepreukázala (ani na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhol žiadne dôkazy), že by touto osobou nebol ona sama, súd rovnako nemal dôvod pochybovať o tom, že ju skutočne prevzala.

39. V zmysle § 111 CSP odsek 1 za bodkočiarkou údaje na doručke sa považujú za pravdivé, ak nie je preukázaný opak. Doručka je verejnou listinou.

40. Podľa § 205 CSP, listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je preukázaný opak.

41. Keďže predmetnými v spise založenými doručkami, ktoré zákon vyhlasuje za verejnú listinu bolo preukázané, že nimi zasielané zásielky s daným obsahom žalovaná v dňoch uvedených na doručkách osobne prevzala, pričom ničím nebol dokázaný opak (na žalobkyni, ktorá ho tvrdila spočívalo dôkazné bremeno) platí za pravdivé, že predmetné zásielky, ktorých obsahom bola predmetná výzva zo dňa 21.12.2021 a listina o zosplatnení zo dňa 17.1.2022 boli na základe uvedených dvoch doručiek žalovanej doručené. Vzhľadom na uvedené sú irelevantné námietky odvolateľky voči obsahu predmetného podacieho hárku. Námietka odvolateľky, že zosplatnenie úveru bolo v dôsledku nedoručenia jej predmetných zásielok neplatné, je preto nedôvodná.

42. V podanom odvolaní žalovaná opätovne namietala, že žalobca pred poskytnutím jej úveru neoveril riadne v súlade so zákonom jej bonitu. Odvolací súd sa ani s touto odvolacou námietkou nestotožňuje, pričom sa zhoduje so záverom súdu prvej inštancie, že bonita žalovanej pred poskytnutím úveru bola skúmaná v súlade so zákonom, teda že veriteľ konal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, ani nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho by v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ žalobca nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej spotrebiteľky jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru príp. úver by sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa pritom zhoduje so závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými najmä v ods. 12 až 20 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

43. V danom prípade bolo nevyhnutné prihliadať na to, že refinancovanie je predčasné splatenie starého úveru, resp. úverov a ich nahradenie novým úverom s výhodnejšími podmienkami. Refinancovanie úverov tak znamená pre dlžníka, resp. spotrebiteľa zníženie celkového úverového zaťaženia a zlepšenie jeho ekonomickej situácie. Predmetný refinančný úver (len nepatrne zvyšujúci úverové zaťaženie žalovanej) situáciu žalovanej, keď jej výdavky na úvery presahujú jej príjem, nespôsobil, naopak jej finančnú situáciu znížením jej mesačných splátok na úvery zlepšil. V danej veci bolo rozhodujúce, že predmetným úverom došlo k refinancovaniu predchádzajúcich piatich úverov žalovanej, ktorých istina predstavovala spolu 28.012,- eur, pričom žalovanej okrem toho zostal ešte jeden úver so zostatkom 25.406,- eur s mesačnou splátkou 199,- eur. Žalovanej po poskytnutí predmetného refinančného úveru

celková suma všetkých splátok klesla zo sumy 691,- eur (za 6 úverov) na 621,73,- eur mesačne (za dva úvery).

44. Zo súdom prvej inštancie aplikovaných ust. § 7 ods. 19 až ods. 24 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 3.11.2017 (ku dňu uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) vyplýva, že v štandardných prípadoch zákonodarca vyžaduje, aby veriteľ v rámci skúmania bonity spotrebiteľa zisťoval a prihliadal na položky ako čistý príjem spotrebiteľa, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, výšku splátky spotrebiteľa a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 ZoSÚ). Spotrebiteľ potom spĺňa podmienky na poskytnutie úveru obvykle vtedy, ak mu z jeho čistého príjmu zostane po odrátaní nákladov, výšky splátok a peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa dostatok prostriedkov na zabezpečenie základných životných potrieb.

45. V zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného ust. § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ, ustanovenia uvedených odsekov § 19 až § 23 ZoSÚ zakotvujúce limit ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa ale nevzťahujú na spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov tzv. refinancovaný úver za podmienky, že výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Z uvedeného vyplýva, že na prípady refinancovaného úveru za splnenia zákonnej podmienky, že výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov, sa posudzovanie bonity spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 20 až 23 nevzťahuje. Veriteľ teda nemusí postupovať podľa týchto ustanovení a nemusí skúmať a posudzovať príjmy a výdavky spotrebiteľa vo vzťahu k sume životného minima.

46. Čo je potrebné rozumieť pod slovným spojením „výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov“ zakotveným v cit. § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ podrobnejšie upravuje súdom prvej inštancie správne a podporne zohľadnené opatrenie NBS č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017 (i keď vydané 11 dní po uzavretí predmetnej zmluvy) v § 4 ods. 1, podľa ktorého na účely § 7 ods. 24 a 31 ZoSÚ za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných alebo navýšených úverov sa považuje prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt a) suma 2.000,- eur, b) suma zodpovedajúca 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie, alebo navýšených spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie.

47. Prvoinštančný súd nadväzne správne, v súlade s citovaným opatrením, v ods. 18 preskúmaného rozsudku ustálil, že predmetným úverom, poskytnutým vo výške 29.400 eur, bolo refinancovaných 5 úverov žalovaného v zostávajúcej výške spolu 28.012 eur. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje 1.388 eur. Na účely zistenia, či výška nového (refinančného) úveru „výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov“ a teda či žalobca bol povinný pred poskytnutím refinančného úveru dodržať ustanovenia § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ alebo nie (viď vyššie cit. § 7 ods. 24) súd prihliadol na cit. ust. opatrenie NBS, pričom zistil, že rozdiel medzi výškou refinančného úveru a súčtom zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov (rovnajúci sa sume 1.388 eur) nedosahuje ani sumu 2.000 eur (písm. a/), ani 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov (t.j. 5% z 28.012,- eur; písm. b/), predstavujúcich sumu 1.400,60 eur, pričom rozhodujúca je nižšia z týchto súm. Správny bol preto záver súdu prvej inštancie, že výška žalobcom poskytnutého refinančného úveru výrazne neprevýšila súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov (1.388,- eur je menej ako 1.400,60 eur), z ktorého dôvodu žalobca nebol pred poskytnutím refinančného úveru povinný postupovať podľa § 7 ods. 19 až 23 ZoSÚ. S poukazom na uvedené, k skúmaniu bonity žalovanej pred poskytnutím predmetného úveru odvolacím súdom v spojení s odôvodnením tejto časti rozsudku súdom prvej inštancie, je potrebné uzavrieť, že žalobca pri zisťovaní bonity žalovanej postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami ZoSÚ, takže sa nedopustil konania v rozpore s odbornou starostlivosťou ani hrubého porušenia tejto povinnosti, v dôsledku čoho neboli splnené podmienky § 11 ods. 2 ZoSÚ, ktoré by bránili oprávneniu žalobcu vyžadovať od žalovanej spotrebiteľky jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a ani neboli splnené podmienky pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru. Bolo preto dôvodným žalobe v rozsahu výroku I. preskúmaného rozsudku vyhovieť.

48. S poukazom na uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalovanej, bolo potom dôvodným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vo výrokoch, včítane vzhľadom na spôsob prvoinštančného rozhodnutia správneho výroku II, o náhrade trov prvoinštančného konania, vecne správny, s použitím ustanovenia § 387 CSP, potvrdil.

49. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto priznal žalobcovi plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej žalovanej.

50. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).